

De Kunst van het Verdwijnen

Eerder verschenen werken van Ramon Bruin:

Ronnie Rabies and the Natural Bulge

Ramon Bruin

De Kunst van het Verdwijnen

Auteur: Ramon Bruin

Coverontwerp: Ramon Bruin

ISBN: 9789402147063

© Ramon Bruin

Turks Wraak

Langzaam keek hij door zijn wimpers. De felle zon van Turkije stak hem in zijn ogen. Al knipperend lukte het hem om langzaam zijn ogen te openen. Het duurde even voordat hij weer wist wie en waar hij was. Simon Jacobs. Het herinneren van zijn naam deed hem glimlachen. Het herinneren van de locatie sloeg de lach weer van zijn gezicht. Links van hem stond een groep mensen. Hij draaide zijn hoofd naar rechts. Ook daar stonden mensen. Bewegingsloos keken ze naar Simon, maar niemand deed iets. Hij drukte zichzelf met zijn ellenbogen overeind. Een flinke pijn suisde door zijn schedel. Wrijvend over zijn voorhoofd besepte hij dat hij een flink dreun had gehad. Meters voor hem liepen drie mannen van hem weg. Ze liepen rustig. Het was ook veel te warm om te rennen. De lente was begonnen, maar het voelde nog niet als lente. Hij liet zijn vinger door zijn halflange zwarte haren glijden en haalde zijn gezicht tevoorschijn. Stof dwarrelde als roos op zijn schouders. Naast hem lag een shirt op de grond, die hij eerder om zijn hoofd geknoopt om zichzelf te beschermen tegen de meedogenloze zon. De mensen om hem heen stonden doodstil. Niemand deed iets. Een hevige pijnscheut schoot door zijn lijf. Hij keek naar beneden. Er stak een tandenborstel uit zijn buik. Twee lijntjes bloed liepen over zijn onderbuik en bereikten de bovenkant van zijn spijkerbroek.

Hoofdschuddend plaatste hij voorzichtig zijn vingers achter de flexibele kop en trok langzaam de Oral B uit zijn buik. Zijn huid boog zacht mee, alsof deze nog geen afscheid wilde nemen. Het uiteinde ging bijna vanzelf. Hij had geluk dat er geen rubberen tandenstoker op de borstel zat, want dat zou een nare weerhaak zijn geweest.

Nu het gaatje niet meer gevuld was, had hij meer bloed verwacht. Het viel mee. Hij drukte z'n stoffige shirt op de wond en stond op. Terwijl hij de drie mannen nakeek, klopte hij nog wat stof van zijn broek. De middelste van de drie keek om en zijn blik vertelde hem genoeg. Er was Simon een lesje geleerd. Als ze hem dood wilden hebben, was hij nu ook dood geweest, maar blijkbaar wilden ze dit niet. Hij was op zijn plek gezet. De lessen in een bajes kan je niet vergelijken met de lessen van een gemiddeld Christelijk Lyceum. Het drong nu allemaal langzaam tot hem door, terwijl hij rustig van de binnenplaats van de gevangenis afliep.

Eenmaal binnen deed de hele situatie hem aan vroeger denken. Hij had een soort gelijke situatie eerder meegemaakt. Het was een vorm van jaloezie. Hij was toen weliswaar niet neergestoken met een tandenborstel op de binnenplaats van een sterk verouderde Turkse gevangenis, maar toch zag Simon overeenkomsten. Heel vroeger, toen hij nog braaf op school zat, herinnerde hij zich een jongen, genaamd Eric. Deze beste jongen tiranniseerde hem keer op keer. Zelf gaf hij er weinig om, maar uiteindelijk voelde Simon toen ook enige irritatie. Eric was geen verkeerde

jongen. Hij bleek jaloers te zijn en voelde dat zijn positie werd bedreigd. Blijkbaar was dit nu weer het geval in de Turkse gevangenis. Simon heeft de positie van iemand bedreigd, terwijl hij zich nooit bewust heeft bezig gehouden met posities en hiërarchieën. Ondanks dat was hij toch weer op een apenrots met een hiërarchie belandt en hij had blijkbaar de koning der apen in verlegenheid gebracht. Zoals in elke hiërarchie, zit de leider het hoogst. In deze gevangenis was dat al vrij snel duidelijk. De lijn naar beneden langs alle onderdanen was hem ook al snel duidelijk. In de tijd dat hij hier vast zat, had hij de gehele structuur op zijn gemak kunnen bestuderen. Gelukkig maar, want zo kon hij ook zijn positie bepalen: ver buiten dit koninkrijk der primaten.

Binnen, in het hoofdgebouw van de gevangenis, spoelde hij de buikwond onder een kraan. Het water kabbelde uit een met kalk bedekte kraan. Dat was nou eenmaal niet anders. De wond moest schoon en hij had echt niet de illusie dat er om de hoek een waterzuiveringsstation zou staan. Vervuild water was in elk geval beter dan een slecht gedesinfecteerde tandenborstel.

De naam van degene die de *shank* in zijn buik had gestoken was Achmed. Hij was een Turkse man met een vrij klein postuur, zwartgrijs haar en een snor die elke dictator staat. Ondanks zijn kleine lijf, was het wel de grootste aap op deze rots. Het was de leider onder de gevangenen en hoe hij die positie had bereikt, was Simon een raadsel. Hij had vast handig gebruik gemaakt van de twee klerenkasten die de hele dag als

loopse teefjes achter hem aanliepen. Eén van de twee had Simon tegen de grond geslagen, nadat Achmed de tandenborstel in een vloeiende en vooral onopvallende beweging in de buik van Simon had geramd. Hij had het nooit zien aankomen. Simon keek naar de wond in zijn buik, die weer langzaam begon bloeden. Het viel Simon op dat moment pas op dat de tandborstel uit zijn broekzak stak. Zonder het te beseffen had hij deze meegenomen, op het moment dat hij van de binnenplaats afstapte en naar binnen liep. Hij trok de tandenborstel uit zijn zak en keek er bedenkelijk naar. Achmed had een grote fout gemaakt door de tandenborstel achter te laten. Simon is over het algemeen geen persoon die zich bezig houdt met wraak. Hij dacht weer aan vroeger. Aan hoe hij de jongen, Eric, op een subtiele manier van school heeft weten te krijgen. Het was hem destijds gelukt. Tussen deze muren zal dat lastiger worden, besepte hij maar al te goed. Subtiliteit heeft in een plek als een Turkse gevangenis een geringe waarde en bovendien zouden ze de poort hier niet zomaar voor openzetten.

De pijn in zijn buik bracht zijn gedachten weer in het heden van 2006 en langzaam begon het plaatje zich te kleuren. Hij realiseerde zich het verloop van zijn gevangenschap. Het eerste waar Simon om had gevraagd, toen hij enkele maanden geleden hier binnen was gebracht, was een potlood en papier. Ze konden hem dag en nacht opsluiten, hem zijn eten onthouden of elke dag stokslagen geven, zo lang hij maar altijd kon tekenen. En dat deed hij. Dag in, dag uit, sinds het

begin van zijn straf. Zijn tekeningen vielen al vrij snel op bij zijn medege-detineerden. De verzoeken stroomden binnen en de ene na de andere cel werd aangekleed met de kunst van Simon. Al snel werd het opgemerkt door de bewakers en de gevangenisleiding. In ruil voor privileges, maakte Simon unieke werken voor iedereen die dat wilde. Hij hoefde er niet per se iets voor terug. Zo lang hij maar kon tekenen.

Niemand wordt door andere gedetineerden met open armen ontvangen in gevangenis, ook Simon niet, maar al vrij snel was hij welkom binnen de opgesloten gemeenschap. Dit in tegenstelling tot het gevoel van Achmed. In zijn ogen was Simon juist het virus in zijn dictatuur. Nog nooit had iemand de hiërarchische ladder zo snel beklommen en werden de poten zo snel onder de Achmeds' troon vandaan gezaagd. En gezien woorden weinig effect hebben in een mierenhoop met slecht geschoolde mensen, had Achmed er voor gekozen om zijn punt te maken door Simons' buik te perforeren met een tandenborstel. Het was Simon allemaal duidelijk geworden en hij wist het nu zeker: neergestoken worden door een dictatoriale bajeskant gaf irritaties.

Nu het meeste bloeden was gestelpt liep hij door de donkere gangen van de gevangenis. Hij droeg geen shirt en had een vastberaden blik. De gebeurtenis op de binnenplaats was als een lopend vuurtje door de gevangenis gegaan. Niet alleen de gevangenen, maar ook de bewakers waren al op de hoogte en geen enkele bewaker hield hem tegen. De vastberaden blik in de

ogen van Simon vertelde hen genoeg. Hij was uit op wraak tegen de dictator en dat was iets waar kennelijk iedereen achterstond. Enkele bewakers opende zelfs de deur voor hem. Via enkele trappen kwam hij op de vierde verdieping uit. Een etage met cellen voor mensen met de meeste privileges. Een bewaarder voorkwam dat gevangenen vanuit de onderste lagen van de pikorde toegang hadden. Dat gold ook voor Simon, maar het was de blik in zijn ogen, die hem voorzag van een eenmalige toegang. Een simpel knikje naar elkaar was genoeg om die deal te bestempelen. Langs de betonnen muren naderde Simon de cel van Achmed. De enige plaats waar hij alleen was, zonder zijn bodyguards. De privébeulen deelden een cel, tegenover de cel van Achmed. Door een kier langs de metalen deur zag Simon dat ze zich lieten vermaken door een Turks kookprogramma. Wellicht hadden ze plannen om baklava te maken in hun magnetron.

De celdeur van Achmed was dicht, maar niet afgesloten. Zachtjes duwde hij de deur open. De geur die bewijst dat alle mensen gelijk zijn, kwam hem royaal tegemoet. Model, dictator, zwerver of architect, stront ruikt bij iedereen hetzelfde. Om de hoek van de cel, achter een gipsen wand, zat de president van de onderwereld ongegeneerd zijn rug te snuiten. In zijn hand had hij een boekje met Turkse teksten. Simon gunde zichzelf geen tijd om te herkennen of het de bijbel was of de nieuwste editie van WC-humor. Hij sloop om de hoek en met een hard haal ramde hij de tandborstel in de zijkant van de keel van Achmed.

Recht door de slagader, die het verdorven brein al veel te lang van bloed had voorzien. Achmed probeerde te schreeuwen, maar het geluid wat hij produceerde leek meer op een dementerende hoogbejaarde die duidelijk probeert te maken dat het kapsel van de verpleegkundige in brand staat. Hij probeerde nog met zijn hand de borstel uit zijn nek te trekken, maar Simon bleef roeren. Met grote ronddraaiende bewegingen roerde hij door zijn slagader en stembanden. Het bloed gutste er uit. De geur van uitwerpselen werd deels gemaskeerd door de geur van ijzer. Met zijn broek op zijn enkels, probeerde hij zichzelf van zijn ondergang te redden. Alleen al hulp roepen zou hem een stuk vrolijker stemmen. Het geram op de gipsen wand gaf onvoldoende herrie om de aandacht van zijn hulpjes te trekken, die ondertussen hadden geleerd hoeveel bladerdeeg je voor lasagne moet gebruiken.

Simon liet de tandenborstel niet los. Het bloed van de tiran doordrenkte zijn arm in rood. Met een laatste krachtinspanning duwde Simon de tandenborstel nog dieper en rukte Achmed in één beweging van de pot. Dit maakte een oude uitspraak onbedoeld wel heel letterlijk. Hij drukte Achmed tegen de grond totdat hij gestopt was met spartelen. Zijn straf zat er op.

Simon liet de tandenborstel zitten. Die was niet van hem en dat respecteerde hij. Hij beseftte wel dat hij er een bende van gemaakt. Alles was rood van het bloed en de nalatenschap van de dictator was in een bruine veeg over de metalen toiletbril uitgesmeerd. Hij maakte zich er niet druk om en stapte de cel uit en liep

over de rustige gang. De rest van de verdieping was nog aan het genieten van het uurtje luchten op de binnenplaats. Onontdekt kon Simon zonder haast de trap bereiken naar zijn eigen verdieping. De bewaarder bij de trap keek naar het bloed op de arm van Simon. De hoeveelheid verraadde dat het heftig geweest moest zijn. Ze keken elkaar aan en knikten.

‘Teşekkür ederim,’ zei de bewaarder.

‘Geen dank,’ zei Simon.

De Kunst van het Ontdekken

John vocht ineens tegen zijn tranen. Hij wist niet of het tranen van vreugde of tranen van verdriet waren. Hij wist ook niet waarom hij er tegen vocht. Ze waren welkom. Diep in John was er iets losgemaakt. Iets wat daar al tijden verstopt zat, onder vele levensjaren, kwam er nu ineens uit. En dat allemaal door een schilderij.

John stond in het Guggenheim, op 5th avenue in New York, één van de mooiste moderne kunstmusea van de wereld. Hij staat in een grote witte hal met meerdere grote schilderijen. Recht voor hem hangt een groot doek waarop een klein jongetje te zien is. Het jongetje kijkt angstig en toch hoopvol. De intense kleuren nemen hem mee, terwijl de donkere tinten hem weer terug brengen. Het werk speelt met hoop, liefde, leegte, het geeft kracht en maakte week. Onbeschrijfelijk mooi!

Naast hem komt een man staan. De man draagt een lange bruin/beige regenjas, een bril met zwart montuur en een grijze hoed. Hij ziet eruit als een oude speelfilmrechercheur die in zijn eentje belast was met een moordzaak van een hoer, vastgebonden op bed in een schemerig appartement met een kat als enige getuige. De man kijkt naar het schilderij van het jongetje. Achter zijn bril worden zijn ogen vochtig.

Naarstig begint hij om zich heen te kijken en loopt snel verder.

John keek weer naar het schilderij. Het jongetje. Je hebt schilderijen waar je direct wordt ingezogen. Deze deed dat niet. Deze deed juist het tegenovergestelde. Deze drukte jezelf diep naar binnen. Naar je eigen verleden. Je eigen pijn. Dit schilderij hield je een spiegel voor. Je gaat naar een museum om de pijn en de artistieke van een kunstenaar te bekijken en te bewonderen en dan sta je ineens oog in oog met je eigen pijn. Je eigen gekwelde ziel. Fenomenaal.

Het kleine witte kaartje rechts naast het doek verraadde de titel, de kunstenaar, het jaartal waarin het gemaakt was en de grootte. John vond de grootte nooit zo interessant. Je staat er recht voor. Je kijkt er naar. Zo groot is het. Misschien werd de grootte van het doek erbij vermeld voor de mensen die wegdromen dat ze het werk kopen en dan maar hopen dat het in hun bijkeuken past.

Drie meter bij twee meter twintig. Een behoorlijk schilderij met de titel 'Origin' geschilderd in 2008 door *London based artist* Simon Jacobs. Voor John was het voor het eerst dat hij een werk van Simon Jacobs in het echt zag. Hij had genoeg foto's in boeken en tijdschriften gezien, maar het nog nooit live mogen bewonderen. Hij zag de gekwelde kunstenaar in Simon Jacobs. De pijn spatte van het doek. Jacobs moet een jeugd hebben

gehad die hij met veel zwarte druipende verf beschreven heeft.

Na een half uur onafgebroken naar het schilderij gestaan te hebben, liep John met veel moeite weg. Zelfs bij de uitgang van de hal, keek hij nog achterom. Alsof hij zijn eigen verleden achterliet en verder moest in de grote mensen wereld.

De overige kunst liet John links liggen. Geen schilderij van een naakte vrouw of gesmolten horloge kon zijn gedachten nog vangen. Hij was verzadigd.

Hij verliet het Guggenheim en wandelde over 5th avenue. Hier is het New York Public Library. Als er één plek in deze stad is waar hij meer over Simon Jacobs kan vinden, is het daar.

De kunstsectie had hij snel gevonden. Hij stuurde naar een ongelofelijke hoeveelheid literatuur. Biografieën, kunst van toen, kunst van nu, kunst met een hoofdletter K en How To Draw An Owl.

John was dankbaar voor de alfabetische volgorde en vond al snel een aantal boeken in de houten schappen waar hij naar op zoek was. Eén van de boeken was de beschrijving van het volledige oeuvre van Simon Jacobs. De andere vier boeken waren verzamelboeken over diverse kunstenaars, waarvan de schrijver zich overtuigd genoeg voelde om deze allemaal in één hokje te plaatsen.

John nam de boeken mee naar een zaal met lange tafels. Bij elke zitplaats aan de tafels bevond zich een leeslampje met een groene kap. Precies zoals in de film.

Ondanks dat er minimaal zestig mensen zaten was het er muisstil.

Hij vond een plek naast een meisje met een Aziatisch uiterlijk. Ze droeg een strakke blouse, rook zoet/zuur en bladerde door een boek over democratie en mensenrechten.

Het viel John op dat Simon Jacobs een redelijk oeuvre had. Genoeg om een boek te vullen van bijna tweehonderd pagina's, hoewel niet elke bladzijde een plaatje had.

Alle werken waren vrij recent. Zijn oudste was slechts acht jaar oud. Was Jacobs pas in 2006 begonnen met schilderen? Wat heeft hij daarvoor dan gedaan?

John werkte als onderzoeksjournalist en schreef voor toonaangevende tijdschriften. Hij reisde de wereld over om te schrijven over mode, oorlog, politiek, muziek, internet en zelfs kookspecialiteiten uit Madagaskar. Pas sinds enkele jaren scheef hij over kunst.

Een uur verstreek en John was door de boeken heen gebladerd. Hij staarde voor zich uit. In elk van de verhalen en boeken over Simon Jacobs miste hij elke keer één ding. Hij zocht, maar vond niets. Wellicht in de internethoek van de bibliotheek.

Via digitale zoekmachines kwam John op de één na de andere website over Simon Jacobs. Er is veel over deze man geschreven en er zijn veel afbeeldingen van zijn werk te vinden. Het viel John nu pas op dat hij

geen één foto van Simon Jacobs zelf heeft gezien. Hoe ziet hij eruit? Bestaat hij wel?

Hetgeen wat John eerder opviel, was dat er niets over de jeugd of afkomst van John beschreven werd.

Nergens in de verhalen over Jacobs stonden quotes.

Heeft niemand Simon Jacobs ooit geïnterviewd?

De Mus

Bijna honderd jongetjes en meisjes van zeven tot en met twaalf jaar oud rennen over het schoolplein. Ze spelen spelletjes, ze lachen en klimmen op de rekken. Het was een warme zomerochtend. De vijf klassen van de basisschool mochten vijftien minuten zichzelf zijn, voordat er weer van hun verwacht werd om urenlang stil te zitten en woordjes te leren. In die tijd ging dat zo op basisscholen. Een achterhaald concept welke alleen goed werkt om de ADHD-er uit de groep te pikken.

Tussen alle rennende en schreeuwende kinderen stond één jongetje muisstil in het midden van het schoolplein. Hij keek naar de bomen langs de rand van het schoolplein. Het interesseerde hem niet of hij zich moest verstoppen of dat de buut vrij was. Hij zag een vogeltje in de toppen van de boom. Het vogeltje danste heel zacht mee met het wuiven van de dunne takken. Het was een klein bruin vogeltje en het leek alsof hij een zwarte baard had. Het vogeltje keek om zich heen. Hij was gewend aan de drukke kinderen op het schoolplein en hoopte op een kruimel van een krentenkoekje. Het jongetje bleef gefascineerd kijken. Een kind struikelde en viel naast hem op zijn knietjes. Hij stond op en hield zijn gezicht met moeite strak. Hij keek naar de andere kinderen en lachte. Hij wilde het als een grap verkopen. Eén meisje wees naar zijn knie. Hij keek naar zijn knie en zag door de scheur in zijn broek een rode schaafplek. De tegels van een schoolplein voelen

geen enkele empathie met vallende kinderen. Het jongetje kon zijn lach niet langer vasthouden en moest hard huilen van zijn zojuist ontdekte oorlogswond. Hij rende al hinkelend met één hand op zijn knie naar één van de juffrouwen en vertelde schokkend en snotterend wat er was gebeurd. Sommige kinderen keken met medelijden en sommige lachten binnensmonds. Iedereen had nu wel door dat er iemand gevallen was en daar hard om huilde. Op één na. Die keek nog steeds naar het vogeltje, die ondertussen een paar takken lager was gaan zitten om een beter overzicht te hebben over het slagveld.

De bel ging. De kinderen staakten de spelen en renden massaal naar de ingang. Twee juffrouwen begeleiden het kroost als vee de stal in. Eén van de twee zag het ene jongetje staan in het midden van het plein. Hij staarde nog steeds naar het vogeltje. Vijftien minuten speeltijd had hij besteed aan het bekijken van een vogeltje. Een alledaags vogeltje, waar je er heel veel van ziet.

‘Kijk,’ zei de ene juffrouw tegen de ander, terwijl ze naar het jongetje wees. ‘Het is weer eens zover.’ Alle kinderen waren weer binnen. Van een afstand van vijftig meter over een aanzienlijk schoolplein vol speeltoestellen had het kleine vogeltje geen kruimel zien vallen en vloog weg om zijn lunch ergens anders te zoeken. Het jongetje volgde de vlucht van het vogeltje tot hij uit het zicht was.

‘Simon!’ schreeuwde de lerares.

Een Kleine Wereld

John ging verder met zijn zoektocht. Hij lag op bed met zijn laptop op schoot in een hotel in New York. Als hij door het raam van zijn kamer tussen de flats doorkeek, zag hij een klein stukje van Central Park. Hij wreef over zijn kin en bedacht zijn eerste stap. Op het kaartje naast het schilderij had hij gelezen dat Simon Jacobs een London based artist is, maar onvoorbereid naar London vliegen, zal niet echt opschieten. Simon Jacobs leeft in elk geval nog. Daar ging John tenminste van uit, gezien hij nergens heeft gelezen dat de groot kunstenaar Jacobs dood is gevonden in één of andere hotelkamer met een spuit in zijn arm. Wel opmerkelijk dat het werk van een nog levende artiest zoveel waard was. De ongeschreven regel in de kunstwereld is dat een kunstenaar eerst dood moet zijn, voordat zijn werk echt kostbaar wordt. Een kunstenaar is gedoemd tot een overdosis of een sprong van een hotel.

John pakte zijn mobiel. Hij scrolde door een aanzienlijke contactenlijst en drukte na het vinden van de juiste naam op de groene knop.

‘Hi John!’ hoorde John door de telefoon. ‘How are you?’

John vertelde in nagenoeg accentloos Engels dat het goed met hem ging en legde uit waarom hij belde. De man aan de andere kant van de lijn heette Richard Wilkinson.

Richard is een onderzoeksjournalist uit London en weet alles over iedereen. Een man die dag en nacht bereikbaar was. Er is geen nieuws in London wat de oren van Richard niet bereikte.

John vroeg aan Richard of hij Simon Jacobs weleens heeft ontmoet en of hij weet waar hij woont. Richard had geen idee en dat was best opmerkelijk voor iemand die alles weet.

‘Let me make some phonecalls and I’ll come back to you in a sec,’ hoorde John door de telefoon en hing niet veel later op.

Vreemd, dacht John bij zichzelf, terwijl hij weer uit het raam stuurde op een stukje Central Park.

Hij klapte zijn laptop open en begon weer op het web te zoeken. Ergens moet toch wel iets staan, wat iets over de jeugd of verblijfplaats van Simon Jacobs zou verklappen. Hij bekeek de ene na de andere website en las elke letter. Allemaal vers werk, wat niets over het verleden prijs gaf.

Na een half uur zoeken, lezen en scrollen belandde John op een website met een overzicht van alle schilderijen van Simon Jacobs. Eén voor één bekeek hij de werken en bij het vijfde schilderij ging de telefoon.

‘Richard Wilkinson’ stond er op zijn scherm. Hij nam op en luisterde naar Richard. Ook hij had niemand in zijn netwerk die wist waar Simon zou kunnen wonen. John scrolde rustig door de schilderijen op zijn laptop, terwijl het gesprek verder ging. Hij keek met een half oog naar de werken, luisterde met een half oor naar Richard en dacht met een half brein na. Nadat het ge-

sprek was beëindigd werd het vermogen in zijn hersens weer onbewust opgeschroefd en hij realiseerde zich dat hij net een opmerkelijk schilderij had gezien. Hij scrolde gehaast terug naar boven en keek verbaasd. Hij zag een schilderij met het herkenbare kleurgebruik van Simon Jacobs. Het was ook door hem ondertekend. Zijn stijl, zijn toets, alles kwam overeen met alle andere werken. Het opmerkelijk was dat er een naakte vrouw te zien was in een veld vol met kleurige tulpen. Dat deed John niet aan London denken.

‘Zou Simon Jacobs Nederlands zijn?’ zei John hardop, terwijl hij weer naar Central Park staaarde, die zich nu langzaam in duisternis begon te verhullen. In zijn hoofd had John Simon Jacobs altijd op zijn Engels uitgesproken, maar het kan net zo goed een Nederlandse naam zijn.

John gebruikte een onderzoeksmethode, die wereldwijd geaccepteerd is, door veel mensen en bedrijven wordt gebruikt om vuil en pulp te zoeken voor je met iemand in zee gaat: Facebook.

Op Facebook vond John veel profielen met de naam Simon Jacobs. De profielfoto's liepen uiteen van selfies, kinderen, honden, duckfaces en auto's. Geen van deze Simon Jacobsen kon degene zijn die John zocht. Gelukkig, want anders zou de zoektocht eindigen in een telleurstelling.

Na alle boeken en websites die John had gezien, was er nog één gedigitaliseerd boek die hij het nog niet had bekeken; Het telefoonboek.

John tikte de naam in van de meest mysterieuze kunstenaar van het moment en er ontpopte een scherm voor zich met tweeënvijftig dragers van de naam Simon Jacobs. Hij voerde het nummer van de eerste Simon Jacobs in zijn telefoon en drukte weer op groen. Hij keek naar buiten, terwijl de telefoon over ging. Het was al helemaal donker buiten.

De telefoon werd opgenomen.

'Ja?' zei een slaperige en chagrijnige stem aan de andere kant van de lijn.

'Spreek ik met Simon Jacobs? Vroeg John.

'Ja, dat ben ik.'

'Schilder je?'

'Wat zijn dit voor rotgrapjes! Het is verdomme half twee 's nachts!'

John hing op. Zes tijdzones had hij in zijn enthousiasme over het hoofd gezien.

De Paljas

Het was de eerste maand van 1991. Vlak na de kerstvakantie. De school was weer begonnen en de wereld was nog bevroren en bedekt met sneeuw. In die tijd sneeuwde het rond de tijd waarin je het verwachtte: De winter. Tegenwoordig lijkt dat wel te veranderen. De winter heeft ruimte gemaakt voor de herfst en de lente heeft een klein beetje toegegeven aan de winter. In 1991 was dat niet zo. Met niets. Alles was vanzelfsprekend en werd zo min mogelijk gewijzigd. In die tijd hielden de mensen niet van verandering. Vooral niet in het kleine dorpje waar Simon woonde. Iedereen werkt, gaat naar school en komt aan het einde van de dag thuis. Je wisselt niet van baan. Je gaat één keer in de week naar de voetbal. Je eet om half zes. Het leven bestond uit regelmaat en dat vonden ze fijn.

In diezelfde regelmaat liep kleine Simon door de sneeuw naar school. De sneeuw kraakte fijn onder zijn schoenen. De lente was zijn favoriete jaargetijde, maar van een mooie winterdag kon hij ook enorm genieten. Het was kwart over acht in de ochtend. De lessen gingen zo beginnen en Simon had nog vijf minuten af te leggen. Een paar meter voor hem zag hij een witte eend door de sneeuw lopen. Als hij zijn ogen bijna dichtkneep en door zijn wimpers naar de eend keek, verdween deze helemaal. Het had dezelfde kleur als de sneeuw. Alleen de pootjes en de snavel werkten slecht mee aan de camouflage. De driehoekige pootaf-

drukken die de eend achterliet in de sneeuw vond Simon fascinerend. Hij legde zijn hand op één van de afdrukken om de grootte te vergelijken. Zijn hand was groter. De manier van waggelen, het gekwaak en het om zich heen kijken. Het was toch iets waar Simon al gauw een kwartier voor uittrok om het te bekijken.

Eenmaal aangekomen op school stapte Simon rustig naar binnen, schopte het sneeuw van zijn laarsjes en liep naar zijn klas. Door de ramen zag hij dat iedereen al op zijn plek zat. De leraar had zelfs een nieuw woord op het bord geschreven. Hij stapte rustig naar binnen en zei 'hallo' tegen de meester, waarna hij op zijn plek ging zitten. De hele klas was stil. De meester was ook stil en dat viel het meeste op. Deze meester was nooit stil. Het was de zoveelste keer dat Simon te laat was en er zelf niets van aantrok. Na de stilte werd de leraar boos en begon meteen te vloeken tegen Simon. De kinderen leerden nieuwe woorden als 'schooier', 'paljas' en 'droidrie'. De hele klas keek naar Simon. Elk kind had een gevoel van medelijden en een gevoel van opluchting in zijn ogen. De opluchting dat zij op dat moment niet Simon waren, maar een gewoon kind die wel op tijd was. Simon zelf vertrok geen spier. Hij leunde op zijn tafeltje en luisterde aandachtig naar de leraar. Het was een jongen die snel zijn aandacht verloor. Je kon je af vragen of hij wel hoorde wat de leraar allemaal tegen hem zei. Hij keek naar de bewegingen. De mimiek in het gezicht en de lichaamstaal. De laatste woorden van de meester waren 'ga maar op de gang staan!' Dit verstond Simon wel en rustig ver-

liet hij zijn tafel, stapte de deur door en ging in de gang staan bij de jassen. Op het moment dat Simon de deur achter zich sloot, ging de meester verder met de lessen. Enkele kinderen keken door het raam van het lokaal de gang op naar Simon. Simon stond daar maar. Hij huilde niet en hij was niet bang. Hij bekeek de jassen. Hij zag groene, rode, blauwe, gele en roze jassen. Sommige jassen hadden twee kleuren. Sommige hadden streepjes en sommige een opdruk. Elke jas hing aan een haakje met daarboven de naam van één van de negentien kinderen uit de klas.

De bel ging. Het was tien uur en de kleine ochtendpauze was begonnen. De kinderen stroomden de klas uit om hun jas te pakken en naar buiten gaan. Iedereen stopte ineens met rennen. Geen van de jassen hing aan het juiste haakje. De rode hingen bij de rode en groene hingen bij de groene. Aan sommige haakjes hingen twee jassen. Elke kleur verliep prachtig over in de kleur van de jas ernaast. Zelfs de horizontale patronen sloten op elkaar aan.

De leraar kwam erbij staan en keek naar Simon. Hij stond bewegingsloos in de gang naar de kleuren te kijken.

Het Weerzien

John begon, waar hij de dag ervoor was geëindigd en toetste het nummer in van de tweede Simon Jacobs uit het telefoonboek. De telefoon ging over en werd opgenomen.

‘Met Simon,’ zei een zware mannelijke stem. Hij wenste de man een goedmorgen, hoewel het daar rond de middag was en stak van wal met zijn introductie.

‘Je spreekt met John. Ik ben op zoek naar Simon de kunstenaar?’

De man aan de andere kant van de lijn had er niet zo snel een antwoord op en had sterk het gevoel dat hij de verkeerde verbinding was.

‘Ik heb vroeger veel schilderen-met-nummer schilderijen gemaakt, maar om mezelf nou een kunstenaar te noemen..,’ zei de man.

Deze Simon Jacobs bleek de trotse eigenaar van een stomerij.

Op de laptop zocht John ondertussen verder op websites, social media en andere krochten van het internet. Hij gebruikte gecombineerde zoektermen met de naam, titels, jaartallen en andere zoektermen. Hij had ondertussen wel vijftienhonderd zoekresultaten gelezen. Uiteindelijk vond John een berichtje op Facebook uit 2006, geschreven door ene Linda Rademaker.

‘Lieve Simon, een jaar is verstreken. Ik mis je.’